

gjørelsen, som det har været Tilfælde med Justitsministeren. Jeg skal ikke udtale mig videre angaaende de forskjellige Sagesatser, da der allerede under de tidligere Behandlinger er sagt saa Meget derom, som behøves; men med Hensyn til Contoirholdsogdtgjørelserne skal jeg spørge, om der er den mindste Rimelighed i, at man vil holde paa at give dem efter Dpgivelses fra de nuværende Embedsmænd, naar man har Embedsmænd, som den halve Tid af Aaret ere borte, og som derfor nødvendig maa holde flere Arbeidskræfter paa deres Contoirer, end det vilde være nødvendigt, naar de selv vare tilstede. Skal det være Reglen, at man skal lægge til Grund for Contoirholdsogdtgjørelsens Fastsættelse Dpgivelses fra Embedsmænd, der Aar for Aar have været ligesaa meget borte fra deres Embeder som været tilstede? Skal det være Reglen, at Embedsmændene reise den halve Tid af Aaret bort fra deres Embeder? Gaaer man ud derfra? Den ærede Minister siger, at der maa være Noget at holde sig til. Er det ikke ogsaa det, Rigsdagen har Ret til at sige? Justitsministeren siger: Der skal være Noget at holde sig til, og dette Noget skal ingen Anden have Ret til at bestemme end jeg. Har da Rigsdagen ikke Ret til at sige: Vi vilde ogsaa være med og have et Ord at sige. Det er ikke grundlovmæssigt at afgjøre en saadan Sag paa egen Haand; det er ikke den Tanke, Grundloven gaaer ud fra; den gaaer ud fra en Samvirken mellem samtlige Afdelinger af den lovgivende Magt og indrømmer dem alle Andeel i slike Afgjørelser, og jeg vil spørge: Har ikke Rigsdagen steds viist, at den ogsaa i slike Tilfælde anerkjender Grunde, naar de gives? Har man ikke i indværende Session havt Sagen om Amtsforvalternes Contoirholdsogdtgjørelse, og har den mødt den mindste Forhindring? Der har ikke været sagt det Allermindste imod Forhøielsen, fordi der var tilstrækkelig Grund til samme. Det, om ikke Andet kan det, maa vise Justitsministeren, at han, naar Contoirholdsogdtgjørelserne vare ansatte fornuftigt, kunde stole paa at finde Rigsdagens Billigelse, saa at han ikke behøvede at sige: Jeg vil afgjøre det paa egen Haand og kun

have det afgjort ved Lov, naar der gives en Lov, som jeg vil have den. Den anden Deel af den lovgivende Magt har vel givet Justitsministeren Medhold; men naar man har læst Forhandlingerne, vil man vide, at Justitsministeren der har givet den bestemte Erklæring, at han ikke kunde og ikke vilde tage nogen anden Bestemmelse. Naar Justitsministeren havde stillet sig anderledes der, tvivler jeg om, at vi havde Loven i det Hele liggende for os i den Skikkelse, som vi nu have. Justitsministeren vil have sit Eget og vil ikke have noget Andet. At desuden denne Reform skulde være en Gevinst for Statskassen, er Noget, man ikke kan sige. Alle Kyndige ere enige om, at Sportlerne, naar de skulle indflyde i Statskassen, ville afgive et ikke ganske ringe Beløb mindre, end de hidtil have givet. Det er ganske naturligt; det er Noget, Enhver maa kunne sige sig selv vil ssee. Det noget over 50,000 Rd., der skulde indvindes, vilde maaflue ikke engang strække til at dække den mindre Indtægt, Sportlerne ville give, efterat de skulle indflyde i Statskassen istedetfor i Embedsmændens egen Lomme. Jeg troer derfor, at man ikke maa smigre sig med det Haab, at man vil have pecuniær Gevinst, Pengegevinst, ved denne Reform.

Den afgivne Erklæring paa Justitsministerens Vegne, at han ikke kan tage mod noget som helst af de foreliggende Vædringsforslag, altsaa hverken det ene eller det andet, har sat os i en meget ubehagelig Stilling. Jeg kan ikke frafalde disse Forslag, og jeg vil meget beklage, om Justitsministeren her skulde kunne saa fuldstændigt sætte sin Villie igjennem, at ikke engang et Dal kunde forandres, hvor der f. Ex. er Tale om at sætte 1865—66 istedetfor 1870—71 med Hensyn til en Revision af Loven, uden at det vil være det Samme som at modsætte sig Loven. Det vil være et meget lidet heldigt Varsel for Fremtiden med Hensyn til de Reforme, der skulle gennemføres ved Justitsministerens Hjælp, naar man seer, at han saa bestemt holder paa sit Eget, at han overfor Rigsdagens ene Thing, ja overfor begge Thing, kan man sige, gjør Loven afhængig af, at man i Et og Alt giver ham, hvad han forlanger.